

NGƯỜI CHẾT TRỞ VỀ

Nắng đã tắt trên ngàn cây nội cỏ. Dãy núi Phục Sơn bao trùm về huyền bí thâm u. Hình như đã từ lâu đời lắm, không một ai đặt chân đến chốn này. Đêm về càng làm tăng thêm về bí mật của rừng sâu núi thẳm. Rừng cây chìm trong vắng lặng, cầm thú như lẩn tránh một tai họa gì sắp xảy ra. Bên ngoài thì vậy, nhưng bên trong những hang núi ở Phục Sơn là cả một sự rộn rịp khác thường. Hàng mấy trăm nghĩa sĩ đang được đào luyện, tập dượt ngày đêm, chờ giờ phục hận. Họ là những kiếm sĩ, đệ tử của các lão hiệp Hạnh Hoa, tản lạc khắp nơi sau ngày quân Hán đánh chiếm Phiên Ngung Thành... Giờ đây, nghe tin Anh Kiệt trở về, lo việc phục hận, họ liền tìm tới chân núi Phục Sơn để được xung vào đội ngũ. Lê Hồng cũng đã hết bệnh, nhờ không còn buồn rầu tuyệt vọng nữa... Nàng giúp chồng tận lực trong việc luyện quân, để đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn, phá vỡ dinh thự của quan huyện Châu Diên trong những ngày sẽ tới. Lại thêm sự có mặt của Phi Hồng Yên, phái Hạnh Hoa thấy vững vàng hơn. Anh kiệt tin tưởng thế nào Hà Minh và các tráng sĩ, từng bị giam giữ như chàng bên bờ Nam Hải, cũng sẽ đến đây, như lời đã hứa... Chàng sợ họ làm đường tiến thẳng vào Hạnh Hoa Thôn thì sẽ bị giam giữ hết. Bởi vậy, Anh Kiệt nhờ Phi Hồng Yên ngày đêm cùng năm hiệp sĩ túc trực tại con đường dẫn đến đồi Hạnh Hoa, để đón những tay hào kiệt bốn phương. Hồng Yên sốt sắng nhận lời, vì nàng mong mới được gặp lại Hà Minh, chồng nàng. Lúc mới tới đây, Hồng Yên rất khổ tâm về chuyện Phi Hồng Xà bội phản, nàng chỉ lo ngại một điều: các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn sẽ nhìn nàng bằng đôi mắt khác và không còn tin cậy nàng như xưa nữa. tieu6r Hà lão hiệp, Anh Kiệt và Lê Hồng hiểu rõ tâm trạng của Phi Hồng Yên nên cố gắng an ủi nàng. Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn cũng thế. Họ hiểu rõ tấm lòng trung kiên của Phi Hồng Yên, nên cố tránh những lời nói có thể làm cho nàng hiểu lầm. Phi Hồng Yên cùng năm hiệp sĩ rời hang đá đi quanh quần trong rừng Phục Lâm, dưới chân núi Phục Sơn.

Như hằng đêm, họ đến con đường dẫn lên đồi Hạnh Hoa, để đón những người cùng môn phái. Hồng Yên có hơi buồn, vì hơn nửa tháng, nàng đã đón về sào huyệt hàng trăm tráng sĩ, nhưng vẫn chưa thấy Hà Minh. Chàng về dinh thự cha nàng ở bờ Nam hải liệu có được bình yên không ? Hay đã bị cha nàng bắt giết đi rồi ? Phi Hồng Yên càng nghĩ càng thấy khổ tâm hơn. Thật không hiểu được tại sao cha nàng tham lam bội bạc như vậy ? Ngày xưa, ông đã về hòa với Cù Thị làm hại Lữ Quốc Công và tàn sát nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn. Sau khi Cù Thị bị giết, các lão hiệp Hạnh Hoa Thôn đều nghĩ đến công trạng của nàng mà tha thứ cho ông ! Thế mà Phi Hồng Xà không biết ăn năn hối ngộ, quân Hán mới tràn sang đã sinh lòng phản trắc. Phi Hồng Yên khổ tâm vô cùng.

Trong khi đó bỗng đâu có tiếng vó câu rộn rịp mỗi lúc một gần. Các tráng sĩ Hạnh Hoa đều ghì cương ngựa bảo Phi Hồng Yên:

- Cô nương... Có người đến...

Hồng Yên ra hiệu cho họ vệt sang bên đường rồi giục ngựa lướt tới. Thường khi nàng vẫn làm thế. Nếu bất trắc, gặp quân Hán triều, các hiệp sĩ sẽ ra tay tiếp ứng. Còn không, chỉ mỗi mình nàng cũng được. Phi Hồng Yên đi tới một lúc đã thấy từ xa một kỵ sĩ đang rạp đầu xuống mình ngựa phóng như bay. Và hình như kỵ sĩ cũng nhìn thấy nàng nên vội vã ghì cương ngựa. tuấn mã bị kéo giựt lại, hí vang trời. Phi Hồng Yên nhìn thấy một thiếu nữ trẻ đẹp thì ngạc nhiên lắm ! Hai người đưa mắt nhìn nhau, không ai nói một lời. Thiếu nữ dường như khó chịu trước cặp mắt nhòm ngó của Phi Hồng Yên, lại thúc ngựa bước đi. Hồng Yên liền cất tiếng:

- Cô nương... khoan đi vội.

- Người muốn gì ?

- Hình như cô nương từ xa mới tới đây ?

- Thì việc gì đến người ? Ta ở đâu tới mặc ta ?

Phi Hồng Yên mỉm cười cầu thân:

- Có gì đâu mà cô nương nóng nảy như vậy ? Ta chỉ muốn làm quen thôi mà...

- Sao lại muốn làm quen ? Vì lẽ gì ?

- Cô nương là kẻ giang hồ sao không nhớ câu «tứ hải giai huynh đệ». Ta muốn làm quen chỉ vì cùng giới giang hồ thôi...

- À ra thế ! Nhưng ta đâu phải là kẻ giang hồ. Ta đang đi tìm...

Thiếu nữ ngấp ngừng nhìn Phi Hồng Yên. Hồng Yên nhủ thầm: “Chắc cô ta đang đi tìm Anh Kiệt đại huynh chứ không ai khác !” Hồng Yên nghĩ thế nhưng lại thắc mắc tự hỏi: “Mà không lẽ cô bé này đã bị đày ra bờ Nam Hải, như các tráng sĩ sao ?” Tuy nhiên Hồng Yên cũng hỏi:

- Cô nương muốn tìm ai ?

Thiếu nữ cau mày nhìn Phi Hồng Yên:

- Ta với người chưa từng quen biết nhau, sao lại chặn đường hạch hỏi ? Nàng muốn biết ta là ai chứ gì ? Hãy khai rõ danh tánh ta sẽ làm thân ?

Phi Hồng Yên nghĩ chắc mười phần nàng này đi tìm phái Hạnh Hoa, nên không ngần ngại nói:

- Ý cô nương muốn thế thì ta cũng chiều lòng, khai danh tánh. Ta tên gọi Phi Hồng Yên, người trong phái...

Thiếu nữ mừng rỡ reo lên:

- Phái Hạnh Hoa !

- Đúng thế ! Cô nương cũng biết môn phái ấy nữa ư ?

- Thiếp xin lỗi tiểu thư... Thiếp đang đi tìm Anh Kiệt hiệp sĩ, người cầm đầu phái Hạnh Hoa...

- Thế là ta đoán không lầm chút nào hết. Phải chi nàng chịu nói ngay ra thì đỡ mất thời giờ.

Rồi Hồng Yên vỗ tay ba tiếng, từ trong rừng 5 chàng kỵ sĩ giục ngựa ra. Thiếu nữ giật mình nhìn đảo đảo. Hồng Yên giới thiệu:

- Đây là các dũng sĩ Hạnh Hoa Thôn được lệnh Anh Kiệt đại huynh túc trực nơi này đón các bạn...

Thiếu nữ cúi đầu chào mọi người rồi nói:

- Anh Kiệt hiệp sĩ chu đáo quá !

Phi Hồng Yên vụt hỏi thiếu nữ:

- Còn nàng tên họ là chi ? Chắc không còn giấu giếm bọn ta nữa...

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Dạ thiếp là Mạc Tuyết Lan, người huyện Sơn Nhai.

Phi Hồng Yên lẩm bẩm:

- Mạc Tuyết Lan... Mạc Tuyết Lan.

Tên họ của thiếu nữ không gợi cho nàng một chút hình ảnh nào cả. Nàng hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Cô nương trước kia cùng bị nạn chung với Anh Kiệt đại huynh ?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Dạ không !

- Thế tại sao cô nương lại biết Anh Kiệt đại huynh về đến đây rồi ?

Mạc Tuyết Lan khẽ đáp giọng buồn buồn:

- Thiếp đến đây chỉ vì lời trăng trối của anh thiếp là Mạc Tồn, người bạn đồng cảnh ngộ với Vũ Anh Kiệt hiệp sĩ.

Toàn thể nghĩa sĩ Hạnh Hoa đều lẩm bẩm:

- Mạc Tồn... Mạc Tồn...

Họ chưa từng biết họ Mạc, nhưng đã nghe danh, trong nhiều trận đánh chống quân lính Hán triều. Phi Hồng Yên khẽ hỏi:

- Đã có chuyện không may xảy ra cho Mạc huynh rồi ư ?

Mạc Tuyết Lan buồn rầu, nói:

- Vâng ! Anh thiếp đã chết khoảng mười ngày nay.
- Vì lẽ gì vậy cô nương ?

Mạc Tuyết Lan nhìn xuống rung rung nước mắt:

- Chúng bắt được anh thiếp khi về đến nhà rồi hành hạ cho đến gần chết. Lúc được đưa về nhà cha mẹ thiếp, anh ấy chỉ trần trối ít lời rồi lịm luôn.

Toàn thể mọi người đều xúc động bồi hồi. Phi Hồng Yến nhìn Mạc Tuyết Lan cảm thông được nỗi khổ của nàng:

- Cô nương đừng buồn rầu nữa ! Ai trước cảnh đó mà không đau lòng.

Mạc Tuyết Lan nói tiếp:

- Theo lời trần trối của anh, thiếp tìm đường đến Hạnh Hoa Thôn.
- May mà cô nương gặp chúng tôi. Không thì đã lọt vào tay quân Hán rồi !
- Sao lạ vậy tiểu thư ?
- Vì Hạnh Hoa Thôn ngày nay đã đổi chủ ! Quân Hán triều đã chiếm tất cả, cô nương đến đó sẽ bị bắt ngay ?

Mạc Tuyết Lan sợ hãi nói:

- Nếu vậy Chiêu Anh Quán đã tiêu tan ! Còn hiệp sĩ Vũ Anh Kiệt ?
- Anh Kiệt vẫn an toàn và đang tập luyện quân sĩ trong núi Phục Sơn kia.

Mạc Tuyết Lan mừng rỡ kêu lên:

- May mắn quá ! Bây giờ, thiếp muốn được gặp Vũ hiệp sĩ, không biết có được chăng ?
- Chúng tôi sẽ đưa cô nương đi ngay...

Hồng Yến liền đưa đường cho Mạc Tuyết Lan về núi Phục Sơn. Hai người về đến nơi thì mõ trên các chòi canh đã điểm sang canh hai. Các cuộc luyện võ đã tạm ngưng, nhưng Lệ Hồng, Tiêu Hà lão hiệp và Anh Kiệt vẫn còn thức. Họ đang cùng một số dũng sĩ bàn chuyện luyện quân và chờ bọn do thám ở Hạnh Hoa Thôn trở về.

Bỗng có tiếng vó câu rộn rịp trước cửa hang đá, ai nấy đều ngạc nhiên, không hiểu khách lạ hay người đồng môn vừa đến. Một lúc quân canh vào cho biết cô Phi Hồng Yến trở về. Anh Kiệt ngạc nhiên lắm lắm:

- Sao tiểu thư Phi Hồng Yến lại về giờ này... Mọi khi đến lúc trời rạng sáng, nàng mới về trại mà...

Chàng ngờ có chuyện bất trắc xảy ra, nhưng mới vừa đứng lên thì thấy Hồng Yến bước vào với một thiếu nữ lạ mặt. Cả hai vừa cúi đầu thì lễ thì Anh Kiệt đã hỏi Phi Hồng Yến:

- Có việc gì mà tiểu thư đích thân về đây ? Còn các bạn ta đâu ?

Phi Hồng Yến vội thưa:

- Bẩm đại huynh ! Các bạn vẫn canh chừng con đường dẫn đến Hạnh Hoa Thôn. Riêng em phải về núi Phục Sơn là vì có chuyện hệ trọng hơn. Tiểu thư đây đang tìm đại huynh đó.

Anh Kiệt nhìn Mạc Tuyết Lan lộ vẻ ngạc nhiên ! Quả tình, chàng chưa gặp thiếu nữ này lần nào ? Mạc Tuyết Lan khẽ nói:

- Thiếp là Mạc Tuyết Lan, em ruột của Mạc Tồn ở huyện Sơn Nhai, chắc Vũ hiệp sĩ còn nhớ...

Anh Kiệt đứng phắt dậy, nói:

- Ô, Mạc Tồn tráng sĩ ! Người đâu rồi tiểu thư ?

Mạc Tuyết Lan cất giọng buồn rầu, thuật lại những lời đã kể cho Hồng Yến nghe lúc nãy... Anh Kiệt bậm môi chua xót. Không phải lần đầu tiên chàng mới nghe nói đến cái chết thảm của các đồng bạn. Nhưng Mạc Tồn, dũng sĩ huyện Sơn Nhai là một người tuy mới quen về sau này, nhưng chàng rất nể vọng về đại đức. Trong cuộc vượt ngục, một mình Mạc Tồn đã giúp chàng nhiều hơn cả. Bây giờ nghe nói họ Mạc bị giết, chàng không xúc động làm sao được !

Lệ Hồng nhìn Tuyết Lan khẽ hỏi:

- Xin lỗi... Tiểu thư đây là...

- Dạ thiếp là em ruột của Mạc huynh...

Anh Kiệt cố dằn bớt cơn xúc động, bảo Mạc Tuyết Lan:

- Thật tôi không ngờ Mạc huynh mệnh yếu như vậy. Khi chia tay nhau, chúng tôi còn hẹn ngày tái ngộ để làm cho quân binh Hán triều khiếp sợ mà.

- Dạ... Đúng thế ! Lúc hấp hối Mạc huynh có bảo thiếp hãy tìm đến Hạnh Hoa Thôn, báo tin cho hiệp sĩ rõ.

Anh Kiệt chăm chú nhìn Mạc Tuyết Lan không nói gì thêm. Một lúc, chàng bảo Lệ Hồng:

- Em lo chỗ ngồi nghỉ cho cô nương. Chắc đường xa, cô thấm mệt.

Lệ Hồng vâng dạ, Anh Kiệt lại hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Chắc tiểu thư ở lại với chúng tôi một vài hôm chứ ?

Mạc Tuyết Lan buồn rầu nói:

- Chắc thiếp ở luôn nơi này rồi... Anh thiếp đã mất. Thiếp quyết lòng thay thế cho anh lo việc phục hận.

Toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều nhìn nàng với đôi mắt chan chứa cảm tình. Lê Hồng liền đưa Mạc Tuyết Lan vào trong. Phi Hồng Yên đến bên Anh Kiệt khẽ nói:

- Bây giờ xin phép Vũ huynh, em trở ra khu rừng Phục Lâm.

Ngay trong khi đó, quân canh vào báo:

- Vũ hiệp sĩ... Có người từ Hạnh Hoa Thôn tới...

Anh Kiệt biết ngay là kẻ dò thám nên cho dõi vào ngay. Đó là một thiếu phụ hơi trọng tuổi, ăn vận theo lối «thầy cúng», vẻ mặt sắc sảo đến dễ sợ. Thiếu phụ nhìn thấy Anh Kiệt, chấp tay cúi đầu:

- Bẩm chủ tướng ! Kẻ hèn này xin ra mắt chủ tướng.

- Có việc gì quan trọng mà mục đích thân về đây ?

- Bẩm chủ tướng ! Chẳng rõ vì sao quân binh Hán triều từ Phiên Ngung Thành, mấy hôm nay kéo về huyện Châu Diên rất đông ! Chúng nhõn nhõ cùng khắp Hạnh Hoa Thôn.

Anh Kiệt nhìn Phi Hồng Yên nói:

- Hiền muội nghe rõ chưa ? Chắc chúng đã hay tin anh qui tụ hào kiệt bốn phương ở trong núi Phục Sơn này rồi.

Anh Kiệt hỏi thiếu phụ:

- Có còn tin gì nữa chãng ?

Thiếu phụ đáp ngay:

- Dạ có tin cho biết một tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đã bị Đỗ Kế bắt giữ trong dinh. Hình như tráng sĩ đó đã bị Ngọc Lan tiểu thư giết chết.

Phi Hồng Yên lảm bảm:

- Ngọc Lan ?

Thiếu phụ nói:

- Ngọc Lan tiểu thư là con gái của Đỗ Kế, một thiếu nữ rất đẹp và gian xảo quý quyết không ai bì...

Anh Kiệt lảm bảm:

- Mà tráng sĩ nào mới được chớ ?

- Người của phái Hạnh Hoa... Tên gọi... tên gọi... Trời ! Tức quá, tôi quên mất rồi...

- Chắc mù lắm rồi... tướng sĩ của ta không một ai bị bắt cả...

Bỗng có tiếng nói:

- Có lẽ là Thái Phong đó...

Anh Kiệt và Hồng Yến quay lại. Người vừa nói là Tần Ngọc chứ không ai khác. Tần Ngọc hỏi tiểu phụ:

- Có phải là Thái Phong chăng ?

Thiếu phụ reo lên:

- Đúng rồi ! Tráng sĩ đó đó...

Anh Kiệt lắc đầu buồn bảo:

- Tội nghiệp Thái Phong !

Sau khi mù do thám đi rồi, Lê Hồng bảo chồng:

- Em định cải trang sửa dạng, cùng một số anh em đến viếng Hạnh Hoa Thôn, xem thử quân binh Hán triều toan tính việc chi. Nếu có thể chúng ta sẽ đánh chiếm lại làng xưa, trước khi bọn chúng tấn công.

Phi Hồng Yến mở to đôi mắt nhìn Lê Hồng:

- Chị liệu mình có đủ sức không ?

- Chúng ta chỉ thử thách thôi, chứ quân số chưa hơn hai trăm người, ta có chiếm cứ Hạnh Hoa Thôn cũng không giữ được khi chúng phản công.

Anh Kiệt nhìn vợ, nói:

- Anh chỉ sợ thử thách như thế sẽ có hại thôi... Lỡ em và các bạn bị vây bắt thì khó thoát lắm đó !

- Không sao đâu anh ! Em sẽ hết sức cẩn thận trước khi vào đất quân thù ! Lúc này, em đã hỏi dò mù ấy, chủ quán Đào Nguyên.

Phi Hồng Yến vụt nói:

- Mù ấy là người thế nào mà xem chừng anh chị tin tưởng quá vậy ?

Anh Kiệt nói:

- Trong hoàn cảnh hiện tại, chúng ta không biết tin ai mà cũng chẳng biết ngờ ai ? Họ giúp ta thì ta cứ tin, nhưng vẫn phải đề phòng.

Phi Hồng Yến hỏi Lê Hồng:

- Như vậy là chị định nhờ thiếu phụ đó, đưa về Hạnh Hoa Thôn ư ?

- Đúng thế ! Trước tiên, chị nhờ mẹ đa đưa đến gặp Chu Ngân Ngọc ! Chị tin chủ quán Đào Nguyên giúp đỡ được bọn ta.

- Trời ơi... Với hạng người đó, chúng ta làm sao tin được.

Anh Kiệt chận lời Phi Hồng Yến:

- Hiền muội đừng nghĩ thế mà lắm ? Tuy đời sống của họ xấu xa, nhưng nhiều người cũng có tâm hồn cao đẹp lắm ! Họ cũng dám chết với quân giặc như bọn ta...

Lệ Hồng nói thêm:

- Quân Hán tràn sang, tàn sát dân lành, bao nhiêu gia đình phải tan nát, nhiều người đành sống với cái nghề hèn hạ kia cũng chỉ vì hoàn cảnh đó thôi.

Phi Hồng Yến lặng thinh không nói nữa, nhưng nàng vẫn chưa đồng ý với Anh Kiệt, Lệ Hồng ! Trong bọn «bán phần buôn hương» làm sao có người tốt được. Tâm thân của họ, họ còn không biết lo, nói chi đến những chuyện cao quý.

Lệ Hồng hỏi Anh Kiệt:

- Anh đồng ý cho em thử thách một lần chớ ?

- Tùy ý em... Bao giờ em lên đường và với những ai ?

- Em cần Tần Ngọc theo giúp đỡ em và khoảng hai mươi tráng sĩ tinh thông kiếm thuật...

Phi Hồng Yến hỏi Lệ Hồng:

- Chị không cần đến em sao ?

- Sao lại không ? Được Hồng Yến tiếp tay còn gì bằng ! Chỉ sợ Anh Kiệt đại huynh không bằng lòng thôi !

Hồng Yến nhìn Anh Kiệt:

- Sao vậy đại huynh ?

- Tôi cần hiền muội đón những tráng sĩ lân la đến vùng Hạnh Hoa Thôn này. Số anh em cùng thoát ngục với tôi vẫn chưa đến đủ mà.

Phi Hồng Yến nín lặng, trong lòng buồn bã lắm ! Bao ngày qua, nàng cứ chờ đợi mòn mỏi không thấy Hà Minh tới. Hiện giờ chàng ở đâu ? Có về dinh thự của cha nàng không ? Liệu ông có để cho chàng được an toàn chăng ? Phi Hồng Yến chỉ biết hy vọng như thế thôi, chớ nàng rất hiểu tánh cha. Ông đâu có nghĩ gì đến tình ruột thịt: dù gì Hà Minh cũng là con rể của ông. Anh Kiệt đoán chừng Hồng Yến đang nghĩ đến Hà Minh, nên khế an ủi nàng:

- Hiền muội đừng quá âu sầu, anh tin tưởng thế nào Hà Minh cũng tới mà. Trước khi chia tay nhau, anh đã dặn dò Hà Minh rất kỹ vì anh cũng ngờ quan Đô Thống không còn giữ lòng trung kiên như cũ...

Phi Hồng Yến gục đầu xuống:

- Thật khổ cho thân em.

Lệ Hồng bước tới ôm vai Phi Hồng Yến nói:

- Cái cảnh của em thật đáng buồn, nhưng mọi người ai ai cũng hiểu rõ tấm lòng của em.

Rồi nàng bảo Anh Kiệt:

- Em sẽ cùng các bạn đến Hạnh Hoa Thôn ngay bây giờ đây.

- Em có nhớ chỗ ở của thiếu phụ lúc này không ?

- Dạ nhớ chứ ! Anh đừng lo cho em ! Em sẽ tùy cơ ứng biến được mà.

Nàng nói xong mỉm cười từ giã mọi người ra cửa hang.

Bóng tối lan tràn phủ xuống đồi Hạnh Hoa Thôn. Giang hồ quán rực ánh đèn, nhưng thực khách lại vắng tanh. Bà chủ quán ra vào, cần nhẩn chồng:

- Tôi đã nói trước với ông mà ! Bọn Đào Nguyên Quán còn ở đây là mình đẹp quán.

Chủ quán Giang Hồ thấy sự thiệt hại của mình, nhưng gấ vợ:

- Vậy chớ bà muốn tôi phải làm gì ?

- Ông mà không biết phải làm gì ? Cả vùng Hạnh Hoa Thôn này, từ trước đến nay, có hàng quán nào thiết lập được với ông đâu ? Ông biết cách phá hoại họ lắm mà. Tại sao ông chừa Đào Nguyên quán ? Có phải tại ông mê đám «quỷ cái» đó không ?

- Đồ điên mà... Ai bày biểu cho bà như vậy ?

- Không ai bày biểu cho tôi cả ! Tôi biết mà. Thiên hạ đều đề quyết ông mê con Chu Ngân Ngọc nên mới nhường nhịn nó đó... Phải dè như vậy, hồi ông bị Lục Ôn Hầu bắt dẫn đi, tôi để cho ông chết rục xương trong nhà ngục. Chớ có hơi đâu mà đi lạy lục Đồ tri huyện cho một xác.

Lão chủ quán cả giận, thét:

- Bà im ngay đi. Đừng nhiều lời nữa tôi nhức óc lắm rồi.

Mụ vợ vẫn còn lải nhải:

- Nhưng chẳng được cái «tích sự» gì đâu ông ơi ! Đêm nay mụ Chu Ngân Ngọc khoản đãi lũ Lục Ôn Hầu đó... Nó dung cái thân cho lão Hầu thì quán này cũng đến phải đẹp thôi.

Lão chủ quán bước tới:

- Bà nói nữa tôi vả hộc máu mồm đó.

Mụ vợ sợ hãi chạy thụt vào trong. Lão chủ quán vẫn chưa đã nư giận, đá tung chiếc ghế trước mặt, rồi bước ra cửa quán. Nghĩ cũng ức thật ! Con bé Chu Ngân Ngọc mới thiết lập quán Đào Nguyên đây mà thu hết khách hàng của lão ! Ban đầu lão không để ý vì bị sắc đẹp mê hồn của họ Chu ám nhãn... Cho đến bây giờ, mất hết khách, lão mới biết mình thua trí. Vợ lão nói phải chứ không ngoa đâu, nhưng đã lỡ thấp trí hơn đàn bà, kêu than với ai bây giờ ?

Trong khi đó, bên kia quán Đào Nguyên, đèn lồng giăng mắc khắp trong vườn, ánh sáng rực rỡ. Hàng đoàn giai nhân lũ lượt vào ra, trên môi họ lúc nào cũng nở một nụ cười tươi như hoa, làm say lòng thực khách. Tiếng đàn sáo vắng ra diu dặt, xen lẫn với tiếng hát buồn buồn của một nàng ca nữ không tên. Thực khách lũ lượt ra vào, ai nấy cũng đều ngẩn ngơ, mê mẩn theo cung đàn, giọng hát và sắc đẹp diễm kiều của đoàn thiếu nữ quán Đào Nguyên. Khách lọt vào đây thật không khác

chi nơi tiên cảnh... Bốn bề như phẳng phát một màu huyền ảo. Ở giữa quán, một dãy bàn dài còn trống, rượu thịt ê hề để chờ đám cận tướng của Lục Ôn Hầu.

Chu Ngân Ngọc thật tài tình ! Cô ta nghĩ muốn làm ăn lâu thế nào cũng phải mua chuộc họ Lục. Được Lục Ôn Hầu đến viếng, Chu Ngân Ngọc vui mừng không xiết kể và tin tưởng ở sắc đẹp, ở tài hoa của mình, có thể thu phục được Hầu ! Buổi chiều, Chu Ngân Ngọc hợp các nàng ca nữ lại, nói:

- Các bạn đã hiểu rõ ý ta lập Đào Nguyên Quán để làm gì rồi ! Đêm nay là đêm đầu tiên giáp mặt bọn cận tướng của Lục Ôn Hầu, ta hy vọng các bạn làm vừa lòng chúng... Phải cố gắng dùng nụ cười, khéo mắt để mua chuộc từng người.

Các thiếu nữ dạ ran rồi mạnh ai lo phận sự nấy... Chu Ngân Ngọc vừa dặn dò xong, trở về phòng riêng, chưa kịp ngồi xuống đã thấy mảnh giấy nhỏ ghim trên án thư.

«Kính gửi Chu cô nương !»

Chu Ngân Ngọc giật mình không hiểu ai cả gan dám lên vào phòng riêng của mình. Nàng nhìn dáo dác thấy bốn bề vắng lặng, không một bóng người. Đáng lý Ngân Ngọc tri hô lên cho các bạn chạy vào, nhưng nàng dẫn lòng kíp, từ từ mở thư ra đọc:

«Chu Ngân Ngọc cô nương nhã giám»

«Thành thật khen tặng hành động của cô nương. Nhưng phải ráng thận trọng. Lục Ôn Hầu không phải tay vừa đâu ! Coi chừng cả Đào Nguyên quán phải tiêu tan.»

«Hẹn ngày gặp mặt»

Phía dưới bức thư không có chữ ký mà chỉ vẽ một cành hoa mai. Chu Ngân Ngọc ngẩn ngơ trước bức thư lạ lùng đó. “Ai mà biết rõ hành động của nàng và viết thư dặn dò như vậy ? Không tên họ mà chỉ vẽ một cành mai ?”

Chu Ngân Ngọc nghĩ ngợi băn khoăn, càng lúc càng thêm lo lắng. “Nếu vậy hành động của nàng từ bao lâu nay, đều bị người theo dõi dò la. Nhưng kẻ bí mật thuộc về phe nào ? Hẳn ủng hộ việc làm của nàng hay định âm mưu gì khác ?” Chu Ngân Ngọc đứng lên đi qua, đi lại trong phòng, trong lòng bực bội lắm ! “Đã tưởng không ai biết được những việc riêng tư của nàng và các bạn, nào ngờ vẫn không lọt qua mắt những kẻ tò mò. Bọn Lục Ôn Hầu sắp đến đây rồi ! Tâm hồn nàng không được bình tĩnh làm sao tiếp đãi chúng được...” Có bóng một thiếu nữ bước vào phòng. Chu Ngân Ngọc giật mình ngẩng lên:

- Kìa... Mộng Xuân ! Em làm chị hết hồn...

Chu Ngân Ngọc ngồi phịch xuống giường. Mõng Xuân ngạc nhiên thấy mặt nàng tái hã đi, mồ hôi rịn dài trên trán. Nàng hỏi ngay:

- Chị làm chi thế ? Sao mặt chị thất sãc vậy ?

Chu Ngân Ngọc chỉ bức thư cho Mõng Xuân xem, rồi nói:

- Một kẻ bí mật vừa gửi bức thư kia cho chị. Thật đáng ngại quá !

Mõng Xuân xem qua bức thư lộ về suy nghĩ. Chu Ngân Ngọc hỏi:

- Em thấy chưa ? Thật lạ lùng ! Kẻ kia là ai mà không chịu ghi rõ tên họ ?

Mõng Xuân bảo Chu Ngân Ngọc:

- Em biết người này ? Một nữ hiệp sĩ kỳ tài đã từng vang danh một thời ở Hạnh Hoa Thôn.

- Nàng là người trong phái Hạnh Hoa ?

- Đúng thế ! Nàng là cháu của Tiêu Hà lão hiệp, từng làm chủ quán Chiêu Anh..

Chu Ngân Ngọc gật đầu, nói:

- Chị từng nghe danh tiếng họ, chớ chưa lần nào được giáp mặt. Thế là Hạnh Hoa đã hiểu rõ hành động của bọn chúng ta...

Mõng Xuân lắc đầu:

- Điều đó cũng chưa hẳn là đúng, vì phái Hạnh Hoa ngày nay gần như tan rã cả rồi...

Chu Ngân Ngọc hỏi:

- Nhưng nữ hiệp sĩ là ai, sao không tên họ gì cả ?

Mõng Xuân nói:

- Tên họ của nàng ở dưới bức thư đó.

- Nào có gì đâu ? Chỉ là một cành hoa !

- Hoa Mai ! Nàng tên Hoa Mai đó !

Chu Ngân Ngọc sững sờ nhìn kỹ bức thư rồi nói:

- Hoa Mai ! Hoa Mai chính là nàng... Một nữ hiệp đã từng xuất hiện ở Phiên Nhung trong việc phò Kiến Đức phế Ái Vương và lật đổ Cù Thái Hậu...

- Chính nàng đó ! Ngày xưa lúc còn sống, chồng em là đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp. Người rất phục tài Hạnh Hoa Mai. Chính chàng đã kể cho em nghe những chuyện riêng tư của nàng...

- Chuyện gì hả em ?

- Hoa Mai tuy tài giỏi nhưng tánh tình kiêu hãnh lắm ! Lúc Hạnh Hoa Thôn còn cầm đầu các phái võ trong nước thì hàng năm ở Chiêu Anh Quán đều có cuộc tỉ thí lôi đài. Nàng vẫn thường thủ đài và thách cả anh hùng hào kiệt trong nước.

- Ghê đến thế kia à ?

- Thế mà không ai thắng nổi Hoa Mai đó chị. Bởi đường kiếm «thu hồn» của nàng do Tiêu Hà lão hiệp truyền dạy nguy hiểm lắm. Bao nhiêu hiệp sĩ đến Hạnh Hoa Thôn đều phải khiếp phục. Do đó, Hạnh Hoa Mai càng kiêu hãnh hơn và làm mất lòng hầu hết anh hùng hào kiệt.

Mộng Xuân nùng nói. Những lời nàng vừa kể đều do chồng nàng thuật lại... Người chồng thân yêu đó đã chết rồi chết trong trận chống giữ Phiên Ngung Thành. Bây giờ thuật lại chuyện cũ, nàng bùi ngùi trong dạ ! Chu Ngân Ngọc thấy bạn đột nhiên nín lặng, liền hỏi tiếp:

- Thế rồi sao hả em ?

- Cho đến khi Anh Kiệt hiệp sĩ, con trai của Vũ Anh Tùng từ Phiên Ngung trở về, liền lên đài tỉ thí với Hoa Mai. Anh Kiệt làm thế là cốt sửa trị Hoa Mai để lấy lòng anh hùng hào kiệt. Hoa Mai không biết mặt Anh Kiệt vì chàng rời Hạnh Hoa Thôn từ lúc nhỏ...

- Ai thắng, ai bại ?

- Hoa Mai làm sao thắng nổi Anh Kiệt và chính nhờ trận đó mà nàng thay đổi hẳn tính tình: Biết khiêm nhường trước mặt mọi người, nên ai ai cũng quý mến. Khổ nỗi từ đó nàng đem lòng yêu thương Anh Kiệt.

- Trời ! Anh Kiệt hiệp sĩ là chồng của Lệ Hồng cô nương mà...

- Thế mới có chuyện thương tâm ! Sau khi lật đổ Ai Vương rồi thì Mai Hoa biệt tích, chẳng ai rõ nàng về đâu !

Chu Ngân Ngọc nhìn lại lá thư lắm bảm:

- Thế mà hôm nay, Hoa Mai lại xuất hiện nơi này ! Ta có thể yên lòng mà lo tính việc mình. Có thể nàng tiếp giúp bọn ta...

- Đúng thế ! Được thêm Hoa Mai tiếp tay còn gì bằng !

Ngay trong khi đó, có tiếng người cất lên:

- Chị Chu Ngân Ngọc... Có mục Tiểu Phùng muốn gặp chị đó.

Chu Ngân Ngọc quay lại nhìn thiếu nữ mới vào, hơi cau mày:

- Cho mời vào !

Mộng Xuân bảo Ngân Ngọc:

- Mụ Tiểu Phùng xem chừng thâm hiểm lắm ! Chị chớ quá tin mà có hại.

- Em không lo ! Chị rất dè dặt với mụ ta... Và lại mụ ta chưa hiểu được mục đích của chúng mình. Tưởng đâu thiết lập Đào Nguyên quán là chỉ cốt lấy tiền quân binh nhà Hán...

Có tiếng động ở phía cửa phòng, rồi mụ Tiểu Phùng – cũng chính là thiếu phụ do thám cho Anh Kiệt - bước vào.

- Xin chào... Xin chào... quý cô !

Chu Ngân Ngọc nghiêm nghị, hỏi:

- Có chuyện gì, mụ tới đây ?

Mụ Tiểu Phùng liếc nhìn Mộng Xuân như e ngại. Ngân Ngọc vội nói:

- Không hề gì ! Em tôi đó. Mụ cứ nói đi...

Tiểu Phùng ngó ngay Chu Ngân Ngọc, nói:

- Lát nữa có phải cô nương đãi đẽng bọn Lục Ôn Hầu không ?

- Đúng thế ! Có chuyện gì lạ đâu ?

- Có người muốn gặp cô ngay bây giờ, có tiện chãng ?

Chu Ngân Ngọc nhìn Mộng Xuân như ngảm bảo: “Không lẽ Hoa Mai nữ hiệp lại nhờ mụ này tới đây !” Tuy nhiên, Ngân Ngọc cũng hỏi:

- Ai muốn gặp ta ? Đãn ông hay đãn bà ? Mà gặp để làm gì ?

Tiểu Phùng cười nheo mắt:

- Gặp để tính chuyện riêng với cô !

- Ta hiện còn phải tiếp Lục Ôn Hầu, đâu còn thì giờ nói chuyện với ai nữa...

- Hệ trọng lắm ! Các cô đừng bỏ qua... Họ tha thiết muốn gặp các cô. Nhất là cô Chu Ngân Ngọc...

- Mà họ là ai ?

- Những người này rất mến tiếng các cô.

Chu Ngân Ngọc đứng lên gắt:

- Mà ta đã nói không muốn tiếp ai nữa hết. Mến tiếng, mến tài ta cũng mặc...

Để hôm khác đi mụ mỗi ạ ! Chị em ta đâu có từ chối lòng hâm mộ của một ai ! Nhưng chiều nay có Lục Ôn Hầu và các cận tướng đến đây. Không lý họ dám «tranh đua» với các tướng nhà Hán sao ?

Mụ Tiểu Phùng mỉm cười bí mật:

- Họ chẳng sợ gì ai đâu !

Chu Ngân Ngọc chú ý đến lời nói đó và liếc nhìn Mộng Xuân, mẹ Tiểu Phùng tiếp lời:

- Hãy tiếp bọn họ đi ! Mà không cần nhiều người, chỉ một thiếu nữ.

Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân đều ngạc nhiên kêu lên:

- Một thiếu nữ ! Mà là ai ?

Mẹ Tiểu Phùng nhìn trước nhìn sau rồi cất tiếng:

- Người cầm đầu phái võ Hạnh Hoa...

Chu Ngân Ngọc nhìn Mộng Xuân tỏ ý dè dặt. Mẹ Tiểu Phùng thật không đáng tin. Biết chừng đâu mẹ giả bộ để dò xét bọn mình. Chu Ngân Ngọc nghiêm giọng hỏi:

- Phái võ Hạnh Hoa Thôn là phái võ nào ? Ta không biết.

Mẹ Tiểu Phùng trừng mắt nhìn Chu Ngân Ngọc:

- Trời ! Các cô ở tại Hạnh Hoa Thôn mà không biết phái võ Hạnh Hoa. Nơi này là giang sơn của họ... Chính những người đó trước đây đã giúp Lữ Quốc Côn lo việc phù Kiến Đức phế Ai Vương.

Mộng Xuân đã hội kiến với Chu Ngân Ngọc, nên nói:

- Bọn ta không cần biết ai là ai nữa hết. Chuyện Lữ Quốc Công phế Ai Vương đã xa xôi quá rồi. Bây giờ bọn ta chỉ biết có kiếm tiền để sinh sống thôi !

Chu Ngân Ngọc nói thêm:

- Ta tưởng đâu mẹ đem «mối» đến cho ta. Ai dè mẹ bàn chuyện khác. Lần này ta nín thinh cho, lần sau chớ trách. Ta nói qua với Lục Ôn Hầu thì mẹ xong mạng đó.

Mẹ Tiểu Phùng ngạc nhiên nhìn Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân, không ngờ họ lại thốt ra lời đó... Theo sự dò xét của mẹ thì chồng Chu Ngân Ngọc trước kia là đội trưởng cận vệ quân của Lữ Quốc Công. Trong trận đánh Phiên Ngung Thành, chồng Chu Ngân Ngọc bị giết chết, nên nàng phải thất lạc vợ, song trong lòng lúc nào cũng căm thù quân Hán. Hôm nay, đến đây mẹ tin chắc Chu Ngân Ngọc sẽ niềm nở đón tiếp mình. Ai ngờ... Tuy nhiên, mẹ Tiểu Phùng cũng ráng nói:

- Nhị vị cô nương đừng ngờ vực mẹ, tội nghiệp mà. Mẹ hiểu hết, biết hết...

- Mẹ biết gì ?

- Mụ biết rõ cô nương còn mang trong lòng mối thù bất cộng đái thiên với quan quân nhà Hán. Có phải đội trưởng Tử Bình, xưa kia ở dưới quyền Lữ Quốc Công chăng ?

Mộng Xuân và Chu Ngân Ngọc đến hải kinh trước câu nói đó. Nếu vậy, mụ Tiểu Phùng đã biết rõ tung tích cả bọn ! Mặc dù thế, Chu Ngân Ngọc vẫn cố giữ vẻ điềm nhiên, hỏi:

- Đội trưởng Tử Bình là ai ? Mụ muốn nói gì ta không hiểu ?

Mụ Tiểu Bình cười gằn than:

- Thôi mà Chu cô nương ! Giấu giếm mụ mà làm gì ? Đội trưởng Tử Bình trước kia là chồng của cô nương đó ! Mụ hiểu rõ hết mà.

- Mụ kia ! Đừng có hàm hồ. Mụ định phao vu cho ta ư ? Ra mau... Đừng nhiều lời nữa...

Mụ Tiểu Phùng run sợ thối lui ra cửa, trong lòng hết sức hoang mang. Mộng Xuân nhìn theo mụ nghĩ vẫn vơ. Mụ Tiểu Phùng tự nhiên trở thành kẻ nguy hiểm ! Một là mụ ta tông đảng với Hạnh Hoa Thôn, không nói làm gì, còn ngược lại,, nếu mụ là người của Lục Ôn Hầu thì nguy lắm ! Đào Nguyên Quán sớm muộn gì cũng phải tiêu tan. Mụ Tiểu Phùng đi xa rồi, Mộng Xuân không nói gì hết khiến Chu Ngân Ngọc lo ngại !

- Thế nào em ? Mụ ta muốn gì ?

- Em cũng đang băn khoăn như chị ! Một điều đáng ngại là mụ ta hiểu rõ tung tích của chị...

Chu Ngân Ngọc nói:

- Chị nghi ngờ mụ là tay do thám của Lục Ôn Hầu... Có thể nguy lắm đó em.

Bên ngoài bỗng có tiếng nhạc ngựa rộn ràng, tiếng hô dẹp đường vang dậy. Mộng Xuân nhìn chị, nói:

- Chết rồi ! Bọn Lục Ôn Hầu tới...

Chu Ngân Ngọc đứng lên, hỏi em:

- Chúng ta phải làm thế nào bây giờ ?

Mộng Xuân nghĩ rất nhanh:

- Cũng chưa chắc gì mụ Tiểu Phùng là người của Lục Ôn Hầu. Theo ý em ta cứ tiếp đãi chúng xem như không có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, phải mật báo cho chị em cùng biết, nếu nhận được hiệu lệnh phải sẵn sàng ứng chiến.

Chu Ngân Ngọc gật đầu nói:

- Được rồi ! Em tính như thế rất ổn. Vậy em nên cho các bạn hay kế hoạch của mình. Còn chị phải ra cửa ngay bây giờ, để tiếp bọn chúng.

Hai chị em liền chia tay nhau. Nhưng cả hai đều không ngờ trên nóc Đào Nguyên Quán, một bóng người mặc toàn màu trắng nép mình nghe ngóng tự nãy giờ. Khi hai chị em Chu Ngân Ngọc, Mộng Xuân ra khỏi cửa phòng, bóng trắng ngồi dậy, lẩm bẫm:

- Lạ chưa ! Mụ Tiểu Phùng đó là hạng người nào ? Sao lại biết rõ cả tung tích Chu Ngân Ngọc ? Ta phải theo dõi mụ ta mới được.

Bóng trắng dứt lời, đuổi theo kịp mụ Tiểu Phùng. Mụ ta đang đi nhanh về phía xóm Đông, chỗ có nhiều khu vườn rậm mát. Tiểu Phùng vụt rẽ sang tay phải, đi thẳng vào một tòa miếu cổ bỏ hoang. Bóng trắng nhanh nhẹn chuyẽn mình lên ngọn cây thoãn thoắt vào trong. Nhưng mụ Tiểu Phùng bỗng mất dạng. Bóng trắng cố đảo mắt nhìn quanh quẩn không nghe một tiếng động hay thấy một bóng người. Bóng trắng lẩm bẫm:

- Không lẽ nơi miếu hoang này lại có đường hầm ?

Bóng trắng chuyẽn nhẹ nhàng lên nóc nhà rồi gỡ ngói nhìn xuống. Trong toà miếu cổ tối, nhưng bóng trắng cũng nghe được những tiếng thì thầm:

- Thế nào mụ ?

- Nguy lắm ! Chu Ngân Ngọc không nhận lời cho gặp mặt !

- Sao lạ vậy ?

- Họ nghi ngờ tôi là quân do thám của Lục Ôn Hâu...

- À ra thế !

Bóng trắng cau mày nhủ thầm: “Ai nói chuyện với mụ Tiểu Phùng vậy kia ? Giọng nói quen quen !” Bóng trắng chợt nghe có tiếng càu nhàu:

- Hay là «bọn gái đó» đã theo quân Hán ?

Có tiếng mụ Tiểu Phùng:

- Không đâu ! Mụ biết chắc Chu Ngân Ngọc là vợ của đội trưởng Từ Bình mà... Họ chưa tin tôi, có thể thôi.

Bóng trắng chợt kêu lên:

- Ô... Chị Lệ Hồng đây mà ! Thì ra phái Hạnh Hoa Thôn vẫn âm thầm hoạt động, đánh chiếm lại làng xưa.

Bóng trắng nhòm mình toan nhảy xuống đất, nhưng vụt ngưng lại, lẩm bẫm:

- Không vội gì !

Ở dưới tòa cổ miếu, Lê Hồng chột ngẩng đầu lên. Nàng thoáng nghe có tiếng động đầu đây. Bóng trắng nín hơi thở, nhủ thầm: “Chị Lê Hồng ghê gớm thật ! Mình vừa trở mình thì chị đã nghi ngờ.” Dưới kia, mẹ Tiểu Phùng lại nói:

- Cô nương định liệu thế nào ?

Lê Hồng nhìn lên nóc cổ miếu, không thấy gì khác lạ, liền bảo mẹ ta:

- Được rồi ! Mẹ không phải lo nữa. Ta buộc lòng phải đến Đào Nguyên Quán để gặp mặt Chu Ngân Ngọc ! Thôi mẹ về đi.

Tiểu Phùng chấp tay xá dài các tráng sĩ phái Hạnh Hoa rồi ra khỏi miếu. Tần Ngọc nhìn Lê Hồng, hỏi:

- Chị định một mình lên vào Đào Nguyên Quán ư ?

- Đúng thế ! Các bạn không lo, cứ ở lại đây chờ ta. Phải gặp Chu Ngân Ngọc mới tính kế lâu dài được...

- Nhưng... ở Hạnh Hoa Thôn này, ai ai cũng biết mặt chị... Sợ khó khăn lắm !

Lê Hồng mỉm cười:

- Chú Tần Ngọc không phải lo... Chị đã từng cải nam trang về Phiên Ngung Thành để cứu cha xưa kia ! Bọn do thám của An Quốc Thiếu Úy ghê gớm bực nào mà chị còn không xem ra gì ? Thôi các bạn xuống hầm nghỉ đỡ. Ta đi đây.

Các tráng sĩ và Tần Ngọc vâng dạ theo đường hầm đi xuống. Còn lại một mình, Lê Hồng liền lấy bọc quần áo, cải trang sửa dạng. Chỉ một lúc sau, bóng trắng ở trên nóc miếu nhìn thấy, một trang tu mi nam tử từ trong miếu bước ra. Bóng trắng mỉm cười một mình: “Chị Lê Hồng tài tình thật ! Với tài cải trang sửa dạng đó, quân Hán làm sao biết được... Nhưng được rồi, ta sẽ làm cho chị giật mình một phen chơi.” Bóng trắng xuống đất, đuổi theo sau. Nhưng cả bóng trắng và Lê Hồng đều không ngờ, trong khi ấy, một lão đạo sĩ đang ngồi thu hình sau tượng Thổ Thần. Lão ta chứng kiến tất cả những chuyện xảy ra, luôn cả lúc Lê Hồng cải trang sửa dạng... Lão thấy rõ hết, nhưng vẫn ngồi yên chờ nàng đi xa rồi, mới nhẹ nhàng đến bên nắp hầm bí mật, đẩy kín lại, nhốt bọn Tần Ngọc và các tráng sĩ trong phái Hạnh Hoa. Xong xuôi, đạo sĩ mỉm cười một mình:

- Phen này ta sẽ tóm trọn cả lũ bây !

Đạo sĩ không ai khác hơn Thất Điền. Từ lúc không dùng Thái Phong được, lão quyết tự mình khám phá ra sào huyệt bọn Hạnh Hoa Thôn. Lão đi lang thang khắp cùng nơi, nghe ngóng động tịnh. Và cũng chính nhờ cái miệng của mẹ Tiểu Phùng mà lão đoán biết Lê Hồng dẫn các tráng sĩ xâm nhập lên đồi. Tuy nhiên, lão không vội báo tin cho tri huyện Đỗ Kế hay mà tự mình đến do thám tòa miếu cổ. Lão nghe rõ cả chuyện Chu Ngân Ngọc, chủ quán Đào Nguyên, là vợ của đội trưởng

Tử Bình nữa. Bởi thế, sau khi đập nắp hàm bí mật trong toà cổ miếu, nhốt bọn Tần Ngọc, Thất Điền liền đến thẳng dinh thự Lục Ôn Hầu, để báo tin chẳng lành. Nhưng đạo sĩ đến nơi thì Lục Ôn Hầu và bọn cận tướng đã đến quán Đào Nguyên, chỉ còn các cận vệ quân canh gác trong ngoài... Lão đạo sĩ liền gọi đội trưởng cận vệ ra, truyền lệnh:

- Ta đã nhốt hơn mười tên trong phái Hạnh Hoa, dưới hàm cổ miếu thờ Thổ Thần. Người đem quân đến đó, bắt chúng về đây.

Đội trưởng cận vệ quân chỉ biết mặt Thất Điền đạo sĩ, chớ chưa lần nào được lệnh phải theo lời lão, nên chần chờ nói:

- Bẩm đạo nhơn ! Chủ tướng vắng mặt làm sao tôi dám tự tiện thi hành lệnh đó.

Thất Điền cau mày, nói:

- Lệnh ta không đủ bọn bay vâng lời sao ?

- Dạ không phải vậy ! Nhưng bọn tôi mắc canh phòng dinh thự, sợ bỏ đi sẽ bị quở trách.

Thất Điền biết lũ cận vệ quân không muốn thi hành mạng lệnh của mình thì tức giận lắm:

- Được rồi ! Bây không nghe lời ta, sau này chớ trách.

Đạo sĩ nói xong, đi ngay. Bọn cận vệ quân sợ hãi nhìn nhau không ai dám nói một lời. Viên đội trưởng cúi mặt nhìn xuống, hết sức khổ tâm. Nghe theo lời Thất Điền, Lục Ôn Hầu có thể xử tử chúng về tội bỏ gác dinh thự. Còn không nghe lời, biết đâu đạo sĩ sẽ đổ trút tội lỗi cho chúng.

Trong khi đó, Thất Điền đạo sĩ thẳng đường đến quán Đào Nguyên. Lão nhất định bắt cho được Lệ Hồng, để tiêu diệt toàn phái Hạnh Hoa.

